

יד ושם

המשרד לאזרחים ותיקים

"לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: זינגר	שם פרטי: חיים
--------------------	------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה
במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

בלועזית Zinger		שם משפחה איתו נולדתי: זינגר
שנת לידה: 1925	מין: זכר	שם פרטי איתו נולדתי: חיים יוסף
ארץ לידה: פולין		עיר לידה: זלושיץ
בלועזית Dzialoszyce		שם פרטי ושם משפחה של האב: משה זינגר
שם פרטי ושם נעורים של האם: חנה רבקה קולימק		מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: זלושיץ
ארץ המגורים: פולין		השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה) בית ספר יסודי עממי
מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה) תלמיד		מקומות מגורים בתקופת המלחמה: זלושיץ, פולין (שם העיר או האזור ושם הארץ)
חבר בארגון או בתנועה: (בית"ר, השומר הצעיר, בני עקיבא)		במידה והיית בגטו, ציין את שמו זלושיץ
בלועזית DZIALOSZYCE		במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו פלאשוב, שינדלר, שכביץ, טרזנשטאט
בלועזית PLAZOW, THERESIENSTADT		המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי: טרזנשטאט
תאריך השחרור: 9/5/1945	ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור סוסנביץ, פולין	במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו לייפהיים, גרמניה
שנת עליה: 1947	במידה ועלית באניה, ציין את שמה לטרון	במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין מתי עד מתי 1946-1947

אנא ספרי על קורותיך לפני המלחמה

נולדתי בזאלושיץ לבית דתי, היינו חמישה אחים ואני הייתי אחד לפני האחרון. למדתי בבית ספר עממי יסודי מגיל 7 עד 14. אחי הגדולים יותר למדו בישיבה. בבעלות משפחתי הייתה מכולת שהייתה שייכת לסבתא שלי אך אמא שלי עבדה שם. אבא שלי לא האמין שהגרמנים יעשו כל כך הרבה צרות ולכן לא עזבנו את העיירה.

נא ספרי על קורותיך בזמן המלחמה

שבוע אחרי פלישת הגרמנים לפולין, הם נכנסו לעיר שלנו והפכו את כל העיר לגטו כי רוב תושבי העיר היו יהודים. הם סגרו בתי ספר יהודיים ואסרו עלינו ללמוד. חיינו ברעב כבד, אך אני בתור ילד קטן הייתי מתגנב בלילה אל הגויים שגרו מסביב כדי לנסות למצוא קצת אוכל למשפחה. לא פעם המשטרה המקומית תפסה אותי והכו אותי מכות רצח. את המכולת שהייתה בבעלותנו הגרמנים סגרו והחרימו הכל. בשנת 1942 התחילו האקציות, הגרמנים החלו לשלוח אנשים למחנות השמדה. את הצעירים והחזקים, ואני ביניהם, שלחו למחנות ריכוז. שלחו אותי למחנה הריכוז פלאשוב, שם הייתי בערך שנתיים ואחר כך עברתי למחנה עבודה של שינדלר בקראקוב. לאחר שנה לקחו אותנו לשכביץ (על יד דרזדן), בעודנו צעירים וחזקים. בשכביץ עבדתי 20 שעות ביום במפעל של טנקים שהיה מתחת לאדמה. כשהחזית הרוסית התקרבה, העבירו אותי לטרזנשטט. את כל אלה שהגיעו לשם קיוו להכניס למשרפות, אבל הם לא הספיקו להוציא זאת לפועל כי במאי הגיעו הרוסים ושחררו את המחנה.

אנא ספרי על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

כשהרוסים הגיעו למחנה בטרזנשטט הם מצאו את האנשים, ביניהם אני, חולים ותשושים. הם דאגו לשלוח אותנו לבתי חולים כדי להתרפא. אני הייתי כמה שבועות בבית חולים. הרוסים גם דאגו שכל אחד יגיע למקום הולדתו, אותי הם שלחו לפולין. כשהגעתי לפולין רציתי לחזור לעיר הולדתי, זלושיץ, כדי לבדוק אם יש מי ממכריי שנשאר בחיים. אך לפני שנסעתי לשם סיפרו לי כי היה פוגרום בעיר קליצה והרגו שם יהודים. כדי להגיע לזלושיץ צריך לעבור בעיר קליצה ולכן המליצו לי לא לנסוע לשם, אז נסעתי לסוסנוביץ. בסוסנוביץ הייתי לבדי, לאחר שכל משפחתי נספתה במלחמה, אך יחד עם כמה יהודים התארגנו כקהילה יהודית במעין "קיבוץ", דאגו לנו שנקבל דירה לגור בה ודאגו שנגיע לארץ ישראל. בסוף שנת 1945, ה"קיבוץ" עבר לצרפת באופן בלתי לגאלי. את הגבול לצרפת עברנו בלילה וכל הדרך קיוונו ששיגו לנו אונייה בה נוכל לעלות לארץ ישראל, אך רק בשנת 1946 קיבלנו אונייה ובשרו לנו שאנו עולים לארץ ישראל באוניית "לטרון". האונייה הייתה רעועה מאד עם המון תקלות, כך שלקחו לנו שבועיים כדי להגיע לחופי הארץ. כשהגענו לחופי ארץ ישראל, באופן בלתי לגאלי, הבריטים תפסו אותנו וגירשו אותנו לקפריסין. ניסינו להלחם בהם ולהתנגד לכך, באותה מריבה אף נהרג בחור אחד. בקפריסין שמו אותנו במחנה מעצר, שם היה לנו רק מעט אוכל. במחנה מעצר בקפריסין שהיתי במשך כשנה עד שבשנת 1947 קיבלנו אישור לעלות ארצה. לאחר עשרה חודשים לשהייתי במחנה בקפריסין, הגיע זמננו לעלות ארצה אך הבריטים גילו שכ-200 אנשים שהיו בספינה שלנו ברחו לארץ ישראל ולא מצאו אותם – לכן רצו להוריד את מאתיים האנשים הללו מהמכסה שלנו לעליה ארצה. אנחנו התמרדנו ולא רצינו לוותר, ובלילה הצתנו את מחנה האהלים של הבריטים ובאותו מרד נהרגה בחורה אחת. לבסוף הבריטים השאירו אותנו עוד חודשיים שלמים במחנה ועיכבו לנו את העליה לארץ ישראל.

נא ספרי על חיך בארץ

בחודש יוני 1947 הגעתי לבדי לארץ ישראל, לנמל חיפה. אני ועוד כמה חברים הלכנו לגור בקיבוץ סעד שהיה אז באזור הרצליה וחלק מחבריי עברו לכפר עציון, שם הם נפלו, לאחר מכן, בטבח שהיה בכפר עציון. בקיבוץ סעד לא גרתי למשך הרבה זמן, אלא רק לשלושה חודשים. מקיבוץ סעד עברתי ישירות לרחובות, לשם הגעתי בלי אף אחד והתחלתי לבנות את עצמי. עבדתי חודשים ארוכים בעבודות מזדמנות, עד שקיבלתי עבודה ב"תנבה" בשנת 1956. בשנת 1958, כשהייתי רווק בן 33, הכרתי את אשתי היפהפייה הצעירה ממני בעשר שנים. התחתנו ונולדו לנו שלושת הילדים הטובים בעולם, עבורם חסכנו את כל כספינו על מנת לתת להם חינוך טוב וחוגים שונים. שניים מהילדים שלי היו בתזמורת הנוער העירונית ברחובות ואפילו נסעו להופיע בחו"ל. כיום יש לנו שבעה נכדים ונין אחד.